Dijous 20 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 22,1-14): En aquell temps, Jesús els parlà una altra vegada en paràboles, i digué: «El regne dels cels és semblant a un home, un rei, que celebrà unes noces per al seu fill. I envià els seus servents a cridar els convidats a les noces, però no volien venir. Novament envià d'altres servents, dient: "Digueu als invitats: mireu que he preparat el meu banquet. Els meus vedells i els animals d'engreix han estat matats i totes les coses preparades. Veniu a les bodes!". Però ells no en feren cas i marxaren, l'un a la seva torre, l'altre al seu negoci; i els altres agafaren els seus servents i els ultratjaren i els mataren.

I el rei s'indignà i, enviant els seus exèrcits, feu perdre aquells homicides i incendià la ciutat. Llavors diu als seus servents: "Les noces estan a punt, però els convidats no en foren dignes. Aneu, doncs, a les cruïlles dels camins, i tots els qui trobeu inviteu-los a les noces". I havent sortit aquells servents als camins, reuniren tots els que trobaren, dolents i bons; i es van omplir les noces de comensals. Però entrà el rei per tal d'observar els comensals, i veié allí un home que no portava vestit nupcial. I li digué: "Amic, ¿com has entrat aquí sense portar vestit nupcial?". Però ell callà. Llavors digué el rei als servidors: "Lligueu-lo de peus i mans, i llanceu-lo a les tenebres exteriors: allí serà el plany i el cruixir de dents". Perquè molts són els cridats i pocs els escollits».

«Mireu que he preparat el meu banquet. Els meus vedells i els animals d'engreix han estat matats i totes les coses preparades. Veniu a les bodes!»

Mn. David AMADO i Fernández
(Barcelona, Espanya)

Avui, la paràbola evangèlica ens parla del banquet del Regne. És una figura recurrent en la predicació de Jesús. Es tracta d'aquesta festa de noces que succeirà a la fi dels temps i que serà la unió de Jesús amb la seva Església. Ella és l'esposa del Crist que camina en el món, però que s'unirà finalment al seu Estimat per a sempre. Déu Pare ha preparat aquesta festa i vol que tots els homes hi assisteixin. Per això diu a tots els homes: «Veniu a les bodes!» (Mt 22,4).

La paràbola, nogensmenys, té un desenrotllament tràgic, ja que molts «no en feren cas i marxaren, l'un a

la seva torre, l'altre al seu negoci...» (Mt 22,5). Per això, la misericòrdia de Déu s'adreça cada cop més a persones més llunyanes. És com un nuvi que s'ha de casar i invita els seus familiars i amics, però cap d'ells no vol anar-hi; crida després a coneguts i companys de feina i els veïns, però posen excuses; finalment es dirigeix a qualsevol persona que troba, perquè té preparat un banquet i vol que hi hagi convidats a taula. Quelcom semblant passa amb Déu.

Però, també, els distints personatges que apareixen en la paràbola poden ser imatge dels estats de la nostra ànima. Per la gràcia baptismal som amics de Déu i cohereus amb el Crist: tenim un lloc reservat en el banquet. Si oblidem la nostra condició de fills, Déu passa a tractar-nos com a coneguts i segueix convidant-nos. Si deixem morir en nosaltres la gràcia, ens convertim en gent del camí, transeünts sense ofici ni benefici en les coses del Regne. Déu, però, continua cridant.

La crida arriba en qualsevol moment. És per invitació. Ningú no hi té dret. És Déu qui es fixa en nosaltres i ens diu: «Veniu a les noces!». I la invitació cal acollir-la amb paraules i fets. Per això, aquell convidat mal vestit és expulsat: «Amic, ¿com has entrat aquí sense portar vestit nupcial?» (Mt 22,12).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Reconeix, oh cristià!, l'altíssima dignitat d'aquesta teva saviesa, i entén bé quina ha de ser la teva conducta i quins els premis que se't prometen» (Sant Lleó el Gran)

- «El cristià és aquell que està convidat a una festa, a l'alegria, a l'alegria de ser salvat, a l'alegria de ser redimit, a l'alegria de participar de la vida amb Jesús. Tu estàs convidat a la festa!» (Francesc)

- «Entrem al poble de Déu per la fe i el baptisme. 'Tots els homes són cridats a formar part del poble de Déu', perquè, en el Crist, 'els homes constitueixin una sola família i un sol poble de Déu' (Concili Vaticà II)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 804)